

Higgadt légen át csókolta fény
a hegynek nehéz s rest oldalát
mely lustán ülve föld derekán
rejtve titánok bős osztagát
altatta Hélioszt mély hasán.

Díána leste már a tájat
hol szirteken szállt át a halál
ki ordítva szórta harmatát
s földanya, ünnepelve magát
üdvözölte egek vad hadát.

Mint dúvad, tépve le virágok
szirmát vonszolta hűvös ormát
mely leget zengetve a forró
nyárnak hatalmát zúzta porrá
s az őszt elhozva szárnyat bontott.

Múló szava, mint gyenge sóhaj
ringatta lombok csapzott sorát
mik sugdosták már az ősz szavát
és búcsúztatva nyárhó korát
vívta messze az égi csatát.